

АНЕГДОТИ

Сънятъ на единъ индиецъ

Между индиците отъ Северна Америка има обичай, когато вѣдой сънува вѣщо, на другия денъ да го получи въ действителностъ.

Единъ индийски вожда отива една сутринъ при губернатора на Канада, Жонстънъ и му казва:

— Сънувахъ, знаете, че ми дадохте дрехитъ си.

Губернатора веднага даде нареждане да бъде преладанъ на вожда една въ костюмъ дрехи, а после каза:

— Азъ съмъ сънувалъ, че сте ми дали едно хубаво мѣсто върху нашия владения.

— Ще го получите, — отговори индиецътъ, но вече вѣща да сънувамъ дрехитъ азъ, защото мѣстъ ми се струватъ доста скъпи.

Да, безъ съмнение

Единъ беденъ човѣкъ имаше папугалъ, ногото бѣ научилъ да каже: „да, безъ съмнение“. Птицата по цѣль денъ си повтареше тия думи и на всичко отговареше съ тѣхъ.

Единъ денъ човѣкътъ реши да продаде папугала. Той го занесе на пазара и званика:

— Продавамъ този папугалъ за 3,000 лв. Заповѣдайте, господа! Кой ще купи най-умната птица? Само 3,000 лв.

Хората минаваха и се отбѣха. Койе лудъ да даде 3,000 лв. за единъ папугалъ? Най-после единъ богатъ господинъ се спрѣ, зачеъ се и попита птицата:

Библията и очилата

Членове на едно протестантско дружество се отбѣхатъ у дома на една бабичка, за да я запечатъ дава има библиа.

Бабата, сърдита, отговори:
— Какъвъ въпросъ! Да не мислите, че съмъ безбожница? Разбира се, имамъ библиа. Обръщайки се къмъ слугинята си, добави:
— Довеск, момиче, библията, която е въ шкафа.

Членовеътъ на комисията смутени, се извикваха за безпокойството, което ся създаде.

— Нима нужда отъ доказателство, да безъ едина.

Момичето донесе библията. Като я отвори, бабата извика отудева и зарядена:

— Колко съмъ доволна, че дадохте! Ето моятъ очила, които търся отъ три години. Бѣхъ забравилъ къде съмъ ги оставила. А тѣ къде бѣха!..

— Нима струвалъ толкова пари?
— Да, безъ съмнение, — отговори папугалътъ.

Господинътъ се много очуди отъ отговора на птицата и я купи. Но следъ няколко дена той почна да се чудие: че си е далъ паритъ на вѣтъря. Великъкъ се спрѣ предъ папугала и каза:

— Ахъ, какъвъ глупакъ съмъ, че дадохъ толкова пари за тая птица! Безподобенъ глупакъ...

— Да, безъ съмнение, — каза папугалъ.

Той пакъ той каза на мѣсто думитъ си.

ПАКОСТНИЦИ

Пада твѣка вечеръ
есенна, студена,
а звездитъ вече
трепкать — наморени.

Де се днеска крихте,
бѣхте ли въ школото,
намъ тѣй ходихте
нѣйде нѣкъ селото?

А немнрства колако,
колако сте сторили?
Лошото се скоро
научава, мила...

Чуйте менъ, звездици
тажни, уморени:
щомъ сте пакостници —
стойте на студено!

Симеонъ Мариновъ